

ABSTRAKT

Diplomová práce se zabývá působením školních psychologů/psycholožek v oblasti učitelského vyhoření. Cílem předkládané práce je zjistit a popsat, jak školní psychologové/psycholožky vnímají syndrom vyhoření a jakým způsobem přispívají k prevenci či samotnému řešení syndromu vyhoření u učitelů/učitelek na základních školách, kde působí. Teoretická východiska se věnují vymezení školní psychologie vzhledem k aktuální legislativě a na základě dostupných výzkumů. Důraz je přitom kladen na práci školních psychologů/psycholožek s vyučujícími. Dále pojednávají o syndromu vyhoření, jeho příčinách, projevech, prevenci, ale i možnostech řešení. Přičemž pozornost je věnována především učitelství jako rizikovému povolání. Empirická část seznamuje s průběhem a výsledky kvalitativního výzkumu. Ten byl realizován prostřednictvím rozhovorů s 10 školními psycholožkami a 1 školním psychologem. Prostřednictvím jejich analýzy jsem zjistila, že školní psycholožky a psycholog vnímají syndrom vyhoření u učitelů/učitelek jako aktuální téma a učitelství jako rizikové povolání. Ve škole nevyužívají žádné diagnostické nástroje pro zjištění profesní spokojenosti učitelů/učitelek a ani jimi nedisponují. V některých případech však situaci ve škole monitorují. Svým působením na škole přispívají k prevenci učitelského vyhoření, i když ne vše, co dělají je s vědomím prevence vyhoření. Vědomí možnosti jejich pomoci však samo působí preventivně. Preventivní charakter podle nich mají především individuální konzultace, které učitelům/učitelkám poskytují. Dále pak braní konkrétních žáků z hodin či organizování výjezdů, seminářů a supervizí, které usilují o psychickou pohodu učitelů/učitelek. Zároveň také pracují s učiteli/učitelkami, které identifikují jako „vyhořelé“. Nabídnou jim pomoc, snaží se zmapovat konkrétní situaci, společně hledají nejvhodnější řešení a v závěru je podpoří v jejich nejlepším zájmu.